

Komor Marcell

Maradjunk a tényeknél

Mikor apám született, háború volt.
Háborúban az emberek meghalnak.
Apám halva született.

Pofozták, hogy felsírjon.
Ha pofoznak egy csecsemőt, sírni kezd.
Apám jól hallhatóan nem volt csecsemő.

Elvágták, amit el kellett,
Mosdatták, ki a vérből, a mocsokból.
De nem volt mit tenni.
A csapból is a háború folyt.

Azt mondják, háborúban az emberek meghalnak.
Azt mondják, az élet rendje a halál.
Úgy látszik, minden rendben van.

Az élet megy tovább.
Háború van.
Folyik a csap.

Egy halva született apa gyereke vagyok.

Védelmi intézkedések

A legbecsesebb szavakat
[szűz, szív, vér, láng, anya, sír?]
eltemetik magukban,
besöprik a nyelvük alá, és mint egy fémlaszt,
leszögecselik, majd körbepakolják
hörgésektől puffadt zsákokkal,
a bombák süvítése és a szétrobbanó repeszek ellen,
egykor pontos szavak törmelékeit,
jobban mondva trmlkt szórják rá,
mint betört ablak szilánkjait,
el_rapott, befejezetlen mondatokat,
artikulálatlan, jobban mondva aiiuuu hangokat,
amelyek ki tudja, honnan jönnek,

a szájúreget kővé dermedt hangsúlyokkal rakják tele,
 a kicserepesedett ajkakat körbetekerik azzal,
 ami épp kéznél van,
 kötszerrel vagy gyolcsdarabbal,
 az is fog valamit,
 aztán lélegzet-visszafojtva várják,
 hogy ne essen bántódásuk,
 és egyszer, ha minden véget ért,
 letéphessék a gyolcsot,
 kiköphessék a köveket,
 előkaparva a trmlkk alól,
 a leszegecselt fémlemez alól
 a szívet, a vért és az anyát.

Kállay Eszter

gyökérzet nyitott ég alatt

Almának

a rítus tartott meg,
 a fürdéshez hasonló, egyszerű rutin.
 ezeket az izmimat eddig tényleg sosem használtam,
 lassan, óvatosan mozdítom a lapockámat,
 mintha egyetlen szárnycsapást sem tettem volna még.
 levelenként tapintom ki, fejjel lefelé
 növekszik bennem egy fa,
 gyökere a tudóm két felében ereződik,
 lüktetésétől megérezem, hogy élek.

egy kicsit távolabb az óceán nagy levegőt vesz.
 a szikla törött csontszilánk, átmeneti otthon.
 ezen ültem, amikor új év kezdődött.
 az erdőrészt, amire emlékeztem, majdnem
 teljesen leégett – a fekete, szenes földön
 egy-egy öltésként hajtások indultak,
 hogy mindent telehímezzenek. lassan, erősen.

a szirmokon éjszaka fennakadtak az álmaim,
 magukba szívták és úgy ontották ki később őket,
 mint súlyos illatot.